

A KORDA

L. DÉZSI ZOLTÁN

AZ ORSZÁG ÉNEKESE

*„A dalaim révén lettem
Korda Gyuriból Korda György.
Később pedig Gyuri bácsi.”*

spiritkonyvek.hu

Tartalom

0.	„Kordagyuri” mesélni kezd...	7
1.	Korda György élete egy kicsit másként	13
2.	Az ifjú Korda	21
3.	Az ifjú zsvány...	27
4.	A vidéki kislány, aki szeret énekelni	37
5.	Klárika elhagyja Törökszentmiklóst	43
6.	Klárika és Budapest	47
7.	Gyuri bevonul	53
8.	Amikor megismerte Gyurit az ország	61
9.	Táncdalfesztiválok	67
10.	Sikerek és kudarcok	73
11.	Gyuri nyomulni kezd	81
12.	Egy esküvő és ami előtte van	93

13.	Egy házasság mindennapjai	107
14.	<i>Reptér</i> : A dal, ami 35 év után futott be	119
15.	Klárika, a műsorvezető	129
16.	Hogyan lett Gyuriból pókerkirály?	143
17.	Gyuri vallomása: a póker közvetítése, a szerelem...	151
18.	Ecuador, a csoda	161
19.	Gyuri és a keleti blokk	173
20.	Amikor először jártam Kordáéknál	183
21.	Klárika és Gyuri próbálnak	193
22.	Már bélyegen is mosolyognak Gyuriék...	205
23.	Koncert előtt, koncertlázban	213
24.	„A” koncert	227

L. Dézsi Zoltán

Korda György

„Kordagyuri” mesélni kezd...

Nagy közhely, de a könyvek általában a bevezetővel vagy az előszóval kezdődnek. (Mi mással is kezdődhetnének?) Ez viszont a nulladikkal. Hogy miért? Azért, mert már akkor elkezdett „íródni”, amikor még nem is kellett volna. A dolog úgy kezdődött, hogy október harmadikán 28 fok volt. A történet szempontjából ennek semmi jelentősége, de mivel hasonlóra nem emlékszem, gondoltam leírom. Kissé izzadtam hát, amikor elindultam Balázs Klári és Korda György lakására, hogy átbeszéljük a róluk írandó könyv vázlatát. A kapuban találkoztam Marcival (hivatalosabban Kauzál Mártonnal), a kiadó vezetőjével. Ahogy néztem, ő legalább annyira izzadt, mint én. Tekintve, hogy (velem ellentétben) ő sportos fiatalember, lehet, hogy ő inkább az izgulástól izzadt kissé. Ennyit most a fizioló-

giai állapotunkról. Nem tudtuk, hogy mi vár ránk, csak abban lehettünk biztosak, hogy a következő hónapokban sűrűn jövünk majd ebbe a budai társasházba.

Klárika nyitott ajtót, felvitt a lakásba, főzött egy kávé. Közben Fáni, a család kutyusa szórakoztatott minket. Komótosan (és felváltva) ballagott oda a vendégekhez, és pontosan megmutatta, hol is kell simogatni a füle tövét. Néhány évvel korábban Gyuri egy interjúban még arról beszélt, hogy Fánika nagyon szép menyasszony lehetne, ha össze tudnánk hozni Karcival, Sváby András kutyájával. Ahogy tudom, a frigy azután nem jött létre, így szegény Fánika aggleány a mai napig. Volt időm mindezt átgondolni, mert Gyuri még készülődött. Merthogy meg akart minket tisztelni azzal, hogy makulátlan külsővel lép elénk.

Itt álljunk meg egy pillanatra, hogy elmondhassam, miért Klárikázom és Gyurizom házigazdáimat. Legfőképpen azért, mert olyan szerencsés vagyok, hogy sokszor járhattam már náluk, többnyire a Heti Naplónak forgatva. Nem is tagadom, hogy közben megszerettem kettejüket, mert vidámak, nyitottak, sőt (bocsánat a szóért) lazák. Szóval előre is elnézést kérek, de ebben a könyvben ők végig Klárika és Gyuri lesznek.

Szóval, a ház ura a kávéval együtt érkezett. Pont olyan volt, mint a tévében. Öltöny, fehér ing, frissen borotvált arc. Szerintem őt senki nem látta még ápolatlanul. Klárika neki is hozott egy kávé (Gyurikám, te csak gyengét kapsz!), majd Fáni kutyája érdeklődő tekintete mellett elkezdtünk beszélgetni. Gyuri azonnal le is fektette az alapokat.

Gyuri

– Zoli, csak olyan témát érdemes megírni, ami már nem jelent meg száz helyen. Nem is akarok mesélni ötéves koromról, mert nem emlékszem rá. Nem akarok mesélni a háborúról,

mert ötéves voltam, amikor ideért a front, és ezért – ahogyan az előbb mondtam – nem nagyon emlékszem rá. Sőt, a gimnáziumról sem akarok mesélni, mert rossz emlékeim vannak...

(Később csak mesélt a gimnáziumról.)

Hogy Kordánál milyen a jó emlék, azt nem tudom pontosan, de a rossz kapcsán is nevetni kezdett. No persze, ő már tudta, hogy mit akar mondani. Mi meg Marcival csendben vártuk, hogy mi lesz. Nem kellett sokáig várnunk. Még egy mosoly, egy korty a kávéból, és már meg is ismertem az ifjú Korda hányattatásait.

Gyuri

– Drága apámék szerették volna, ha lesz belőlem valaki. Ha olyan szakmám lesz, amiből meg tudok élni. Ne feledjük, hogy az ötvenes évek elején vagyunk, nehezen élnek az emberek. Egy jó szakma viszont aranyat ér. Beíratlak hát vegyésztechnikusnak. Na, ezzel csak egy baj volt: annyira nem értettem a technikához, hogy egy dugót nem tudtam bedugni a konnektorba. Gondolhatod, mennyire érdekelték a vegyésztechnikához kapcsolódó tantárgyak. Amúgy pár évvel később ugyanebben az iskolában szenvedett egy bizonyos Demjén Ferenc, azaz Rózi is. Máig röhögök, ha arra gondolok, hogy ő és én vegyésztechnikusok lehettünk volna. De az osztálytársaim között is akadtak olyanok, akik nem igazán illettek oda. A későbbi külügyminiszter, Kovács László például padtársam volt. Hogy is mondjam: neki sem volt igazán való ez a szakma. Az érettségiig valahogy eljutottam, de ott lett vége. Megbuktam szerves és szervetlen kémiából és matekból is.

Itt Gyuri elgondolkodott kissé. Szerintem azon járt az agya, hogy elmondja-e, mi is történt pontosan. Kortyolt még kettőt a

kávéból, beleharapott egy nagyot abba a körtébe, amit Klárika tett le neki az asztalra, majd úgy döntött, ha már belekezdett, akkor nem hagyja abba.

Gyuri

– Hogy szomorú voltam-e? Egy fenét, röhögtem az egészen. Egyedül a matek bukta bántott kissé, annak meg kellett volna lennie. A vicces az volt, hogy egy-két évvel később, amikor már ismert énekes voltam, hívtak a suliból, hogy menjek el pótérettségire. Még fűzőgettek is: Gyurikám, az sem baj, ha semmit nem mondasz, úgylis átengedünk. Szerintetek elmentem? De-hogy mentem.

Na, de mi a csodát csináljon valaki, akit elvágta az érettségien? Szakmája nincs, tovább nem tanulhat, de élnie csak kell valamiből. Közöltem apámmal, hogy pincér leszek. Ő meg a makarenkói pedagógia egyik mesterfogását vette elő, vagyis úgy vágott szájon, hogy azonnal a pályamódosítás mellett döntöttem. Betettek udvartakarítónak egy gyárba. A kezembe nyomott seprűvel kavartam a port, és közben dudorásztam naphosszat. Azt vettem észre, hogy egyre több kolléga áll körül. Te Gyuri, sepregetni nem tudsz, eszméletlen a por utánad, a hangod viszont szép. Inkább énekelgess, mondták a kollégák. Én meg boldog voltam, hogy a meló kiváltható énekléssel. Ennek azért örültem nagyon, mert valami olyan munkát akartam, ami nem túl megterhelő, és sok csajt tud felszedni általa az ember. Oda is álltam hát újra apám elé, és azt mondtam neki, hogy én énekes akarok lenni... Soha nem felejttem el riadt tekintetét, és azt a pár szót, amelyet néhány másodpercnyi döbbsé után mondott:

– Fiam, a mi családunkban eddig csak becsületes emberek voltak.

Ma már nyilván megdöbbenő lehet ez a kijelentés, de akkoriban teljesen érthető volt. Mert lehet valaki mondjuk kereske-

dő, az egy tisztességes szakma. Vagy vegyésztechnikus. Az is az. De énekes? Az mi? Szegény apám szerintem nem is tudott róla, hogy ilyen szakma is létezik.

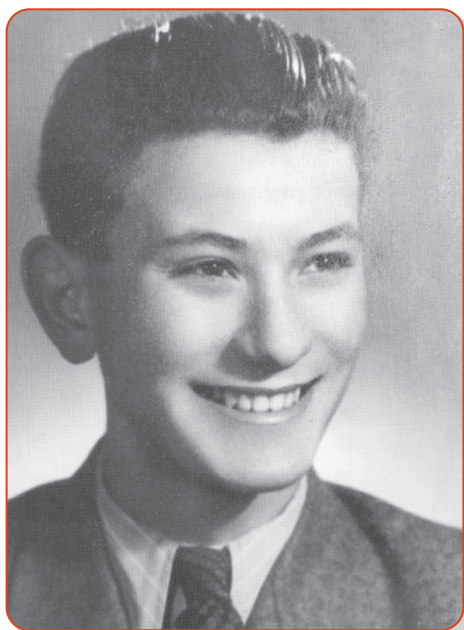
Én mindenesetre meglehetősen büszke voltam magamra. Sikerült olyan szakmát találnom, amely könnyű... Legalábbis akkor még azt hittem. Mit tudtam én még akkor, hogy ennél nehezebb kevés van. Nincs hétvége, nincs fáradtság, nincs betegség: aki énekel, annak énekelni kell. Annak a legnagyobb bajában is össze kell kaparnia magát, ki kell mennie a közönség elé, és úgy kell tennie, mintha minden rendben lenne. És én ezt csinálom már hatvanhat éve. Amikor elkezdtem, akkor még Klárikám pelenkás volt Törökszentmiklóson.

Te meg jegyzetelsz, Zolikám? Nem arról volt szó, hogy ma csak átbeszéljük, hogy miről szól majd a könyv? Na mindegy, ha már ennyire benne vagyok, elmondom az első fellépéseim egyikének hiteles történetét. Nem voltam még 19 éves, amikor megjelent nálam egy hölgy. December 29-e volt. Közölte, hogy ő a Dorogi Szénbánya Vállalattól jött, és van 40 forintja arra, hogy fellépjek a cég szilveszteri buliján. Hiába kérdezted, nem tudom megmondani, hogy nagy pénz volt-e akkoriban a 40 forint. Olyan kicsi biztosan nem lehetett, mert bevállaltam a melót. Meg is érkeztem szilveszter délutánján Dorogra, ahol a Tárna Hotelben kaptam szállást. Lepakoltam, majd elballagtam az esti buli helyszínére. Kérdeztem, hogy hol van a zongoristám. Vendéglátóm rámutatott egy jól láthatóan részeg pasira, aki a terem sarkában hortyogott. Valahogy életet vertünk bele, átadtam neki a kottákat, és izgatottan vártam. A zongorista is izgulhatott, s hogy ezt tompítsa, ivott még valamit. Mire megjöttek a vendégek, tökrészeg volt. Mindegy, kezdeni kellett a bulit. Elkezdtem énekelni az akkori tánczeneszármokat, amiket a zongoristánál jobban már csak a vendégek untak. Ők egyéb-

ként alkoholfokban szépen lassan felzárkóztak zenészkollégám mellé. Végül az egyikük azt tanácsolta nekem, hogy hagyjam a fenébe ezeket a modern vackokat, és inkább énekeljem nekik azt, hogy vörösbort ittam az éjjel, angyalom, galambom, szeretem a bort... És végigénekelte az egész dalt. Az egész terem lázba jött. Innentől kezdve én lényegében már csak daloló díszlet voltam, aki időnként ráerősített a dorogi dalárdára. Iszonyatos sikerem lett. Annyira, hogy ott is tartottak még napokig. Pedig nem is én énekeltem, hanem ők.

– Na Zoli, jó lesz az, ha ilyen történeteket mesélek majd neked?

– Igen, Gyuri! Nagyon jó lesz.

Gyuri, 14 évesen

ELSŐ FEJEZET

Korda György élete egy kicsit másként

Abba valószínűleg csak kevesen gondolnak bele, hogy Korda György milyen sokat élt már meg. Jó, ez így önmagában persze közhelyes kijelentés, de ha kicsit kifejtjük, akkor már nem annyira. Ebben a 85 esztendőben viszont annyi, de annyi minden történt! Nem mondom, hogy mindenről mesélni tudna, hiszen egyrészt pár dolgot már biztosan elfelejtett, másrészt pedig minden nem is köthette le a figyelmét. Volt elég dolga az életben. De azért nézzünk pár olyan dolgot, amit meg és átélt...

Gyuri 1939. január negyedikén született. Azon a napon a *Nemzeti Sport* címlapján harsogta, hogy betörők jártak a fut-

Csonka kupaforduló Angliában

Néhány mérkőzés elmaradt a csonkteményre hagyott talajon

Kiesett az Arsenal, a Brentford, Charlton, Blackpool

Meglepetések csőstül

— Téli szezoni jelentés —

London, január 7. Nagy kupázásnak lesz a jövő hét: nem kevesebb, mint 6 mérkőzés maradt el a fagy és hó miatt a mai fordulónál. A mérkőzések pedig döntetlenre végződtek és így megismétlésre kerültek. A legutóbbi mérkőzés nagy küzdelmet és sok várakozást eredményezett. Az Arsenal kupa házi maradt otthon.

Különböző rossz napok volt a III. fordulónál is. I. osztályú csapatok: a Charlton Athletic és a Cardiff City, a Blackpool a II. osztályú Sheffield Uniteddel szembe, Huddersfield és a Brentford, amelyet a II. osztályú South Shields ellen játszottak. Utóbbi verlte ki a tizenhármasú csapatot.

Az Aston Villa saját pályán nem tudta legyőzni a II. osztályú Ipswich Town csapatát.

Az I. osztályú csapatok két egyenlőség mérkőzése is döntetlenre végződött (Leicester City—Sheff-

field Wednesday 0-0, Derby County—Everton 0-1).

Későbbi eredmények: Sheffield Wednesday—Yeovil és Potters 1-1; West Bromwich Albion—Manchester United 0-0; Portsmouth—Lincoln City 4-0; Bolton—Yeovil United 0-2; Liverpool—Luton Town 3-0; Barnsley—Sheffport County 1-2; Chester (III.)—Coventry City (II.) 1-0.

Derby County—Everton 0-1; Blackburn Rovers—Swansea Town 2-0; Chelsea—Arsenal 2-1; Sunderland—Plymouth Arsenal.

Központi mérkőzés volt a kupaforduló. A Huddersfield csapatának nem volt számára semmi ellentét.

A forduló legnagyobb küzdelme a két londoni csapat találkoztása, a Chelsea—Arsenal mérkőzése volt. A legkisebb gólkülönbséggel győzte le nagy ellenfeleit, a Chelsea 2-1-re nyert.

Résletes eredmények: Sheffield Wednesday—Yeovil és Potters 1-1; West Bromwich Albion—Manchester United 0-0; Portsmouth—Lincoln City 4-0; Bolton—Yeovil United 0-2; Liverpool—Luton Town 3-0; Barnsley—Sheffport County 1-2; Chester (III.)—Coventry City (II.) 1-0.

Derby County—Everton 0-1; Blackburn Rovers—Swansea Town 2-0; Chelsea—Arsenal 2-1; Sunderland—Plymouth Arsenal.

Beförők jártak a futballházban és megfúrták a Középmagyar Alsövetségi páncélszekrényét

Megkísérelték a bejárását a Nemzeti Liga pénzürhelyiségébe is, de ez nem sikerült

— Saját tudatlanságuk —

Szombaton 1 óra tájban jött kiutazásunk a futballházba. A kiutazás a KOLASZ helyiségi felől hangzott. Hamarosan jó néhány ember verődött össze a KOLASZ előcsarnokában a szomszédok, hogy betörés történt a KOLASZ-ban. Most vette észre, hogy a betörés helyiségi és a KOLASZ-ban.

A betörés helyiségi és a KOLASZ-ban. Most vette észre, hogy a betörés helyiségi és a KOLASZ-ban.

A betörés helyiségi és a KOLASZ-ban. Most vette észre, hogy a betörés helyiségi és a KOLASZ-ban.

Ittől kapott, hogy azonnal értesítse a rendőrséget a betörésről. A telefonálások helyenkénti elmaradása miatt, hogy az ajtó rögzítésével be volt zárva, amikor ő bejött a szobába. Az ajtó nem volt zárva. A szomszédok, hogy a betörés helyiségi és a KOLASZ-ban.

A betörés helyiségi és a KOLASZ-ban. Most vette észre, hogy a betörés helyiségi és a KOLASZ-ban.

A betörés helyiségi és a KOLASZ-ban. Most vette észre, hogy a betörés helyiségi és a KOLASZ-ban.

esőbe jut, hogy reggel a földszinten egy ajtóval-darabot találtak, amelyről kiderült, hogy a betörés helyiségi és a KOLASZ-ban.

A betörés helyiségi és a KOLASZ-ban. Most vette észre, hogy a betörés helyiségi és a KOLASZ-ban.

ballházban, és megfúrták a Középmagyar Alsövetségi páncélszekrényét. Ugyanekkor adták hírül, hogy az Angol Kupából kiesett az Arsenal. Egyébként a másik sztár csapat, a Chelsea verte ki. Milyen érdekes, hogy ma, 85 évvel később is mindkét alakulat ott van a legjobbak között. Van, ami sosem változik.

De 1939-ben forgatták minden idők egyik legismertebb magyar filmjét, a *Halálos tavaszt* is, benne a feledhetetlen Karády Katalinnal és Jávor Pállal.

Ugyanekkor jelent meg a Magyar Filmhíradó 776-ik epizódja, amelyben a többi között beszámoltak arról, hogy Vitéz Bonczos Miklós belügyi államtitkár felavatta Pest megye első tüdőbeteg-gondozó intézetét. A helyszín Kiskunhalas volt. Szintén beszámolt a híradó arról, hogy Tóth-Vásárhelyi József szájharmonika-művész egy egész zenekart utánzott. A téli örömköket Budapesten ekkor a műjégpálya jelentette a Városligetben. A filmhíradóban ezen a jégen bukdácsoltak a Gyurinál alig pár esztendővel idősebb gyermekek.

Ha ugrunk egy nagyot az időben előre, 1959-ig, akkor azt látjuk, hogy Gyuri húszesztendő, délceg legény, aki megkapja Fülöp Kálmán és Nádas Gábor szerzeményét, amely a *Szeretni*

nak köszönheti. S mivel utóbbit Gyuri a mai napig nagyra tartja, ejtsünk néhány szót róla is. Tizenhét évvel volt idősebb Kordánál, de abban hasonlított, hogy sok dologban volt profi. Csak míg Gyuri az éneklésben és a kártyában, addig Vándor az újságírásban és a dalszerzésben. Már diákként a *Nemzeti Sport* tudósítója volt, de dolgozott később a *Képes Sport*nál, majd a *Népszavánál*. Negyven évet töltött itt, s ezalatt mindvégig megúsza, hogy be kelljen lépnie az uralkodó pártba, vagyis az MSZMP-be. Imádkozott a sportot, de legalább ennyire szerette a zenét is. Gyuri mellett olyan sztároknak írt, mint Cserhádi Zsuzsa, Katona Klári vagy éppen Kovács Kati. Na, azért (csak hogy ne unatkozzon) könyveket is írt...

De akkor vissza 1969-hez. Gyuri a mai napig egyik legszebb szakmai sikerének tartja a Made In Hungary győzelmet. A *Hétfői Hírek* azt írta 1969. február 17-én, hogy a 12 fős zsűri Kordát tette az első helyre, és vélhetően nagy sláger lesz a *Visszatérek én* című dalból. Nos, igazuk lett.

Papp Angéla és Klampár Tibor az egyéni asztalitenisz-bajnok

Ami az asztalitenisz-bajnokság döntőjét illeti, érdemes megemlíteni, hogy a magyar csapatban részt vevő játékosok közül a legismertebb Papp Angéla és Klampár Tibor. A magyar csapatban részt vevő játékosok közül a legismertebb Papp Angéla és Klampár Tibor. A magyar csapatban részt vevő játékosok közül a legismertebb Papp Angéla és Klampár Tibor.

Ugyanezen a napon a *Népsport* arról számolt be, hogy Klampár Tibor nyerte a magyar asztalitenisz-bajnokságot. Talán akkor még kevesen sejtették, hogy ő és két társa (Jónyer István és

Gergely Gábor) éppen tíz évvel később fantasztikus bravúrt bemutatva megnyerik a világbajnokságot. Nem mellesleg a kínaiakat 5 : 1-re verve. Na, ilyen ma már nem fordulhatna elő...

Ugyanebben az évben készült el az első és mindmáig egyetlen „magyar James Bond-film”, *Az oroszlán ugrani készül*. Ennek főszerepét Bujtor István alakította, aki a vásznon még a

Budapest, 1969. július 11. Korda György énekes.

Forrás: MTI / Fotó: Keleti Éva

rosszfiút alakító Papp Lászlót is kiütötte. A valóságban egyébként – sok helyről megerősített pletyka szerint – az egyik próbán éppen Papp ütötte le (természetesen véletlenül) Bujtort.

A filmhíradóban pedig ugyanekkor a téli Balaton szépségéről lelkendeztek. Ma már, amikor évek óta nincs tél a Balatonnál, nincs jég és hó is csak mutatóban, furcsa látni ezeket a képsorokat...

Persze a politika sem maradhatott ki. A vészjósló hangú narrátor azt ecsetelte, hogy egy amerikai kémhajó merészkedett a Koreai Népi Demokratikus Köztársaság felségvizeire. Természetesen a betolakodó vízi járművet elfogták, és csak azután adták vissza (legénységgel együtt) az USA-nak, hogy az ünnepelesen bocsánatot kért.

Égészen 1981-ig repülünk előre. Ebben az esztendőben énekelte el először Gyuri napjaink egyik legismertebb dalát, a *Reptér* címűt. Ez volt az az esztendő, amikor a magyar labdarúgó-válogatott a többi között Angliát is megelőzve kivívta a kijutást a következő évi világbajnokságra. Ebben az évben forgatták a *Mephisto* című filmet, amely elnyerte az Oscar-díjat, ezzel halhatatlanná téve a rendezőt, Szabó Istvánt.

A Filmhíradókban ekkor még (mindig) a szocializmus nagyságát dicsőítették. Így például nagyon megünnepelték a kubai forradalom nagyságát. Egy ottani forradalmár büszkén mondta, hogy országa ma már cukrot, citrusféléket és etilalkoholt is exportál Budapestre.

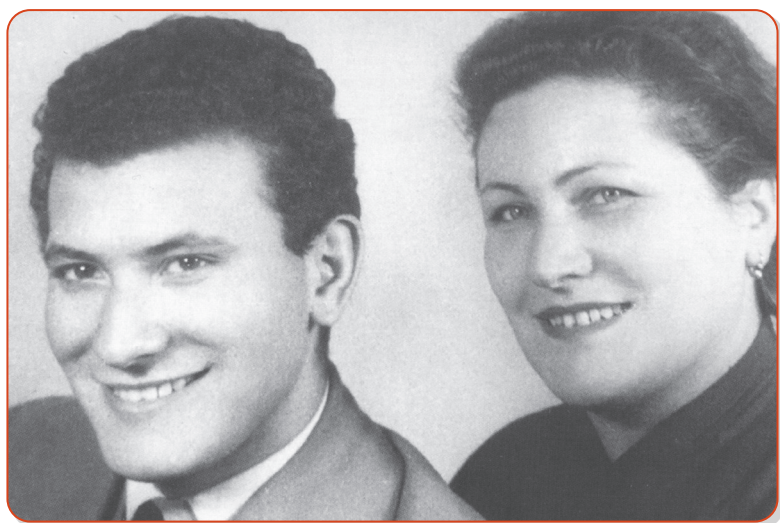
Apró, alig egyévnyi ugrás az időben. Korda György és Balázs Klári 1982. július 21-én kötöttek házasságot. A *Népsport* címlapján azon a napon az volt a fő hír, hogy a női törvívó válogatott (Tordasi, Kovács, Maros, Stefanek, Szőcs) a döntőbe jutott a világbajnokságon. Végül a mieink kaptak az olaszoktól, de Stefanek Gertrúdot már ekkor a világ legszebb vívónőjének

nevezték sokan. Öt évvel később a világbajnoki cím is összejött neki.

Ebben az esztendőben került a mozikba a „Csöpi-sorozat” *Csak semmi pánik* című epizódja, benne hatalmas Bujtor-pofonokkal.

Persze akadtak olyanok, akik a házasságkötés ellenére is hittek abban, hogy Gyurit megkaparinthatják. Ilyenek lehettek azok a 16 éves lányok, akik barátnőknek vallották magukat, de volt egy hatalmas problémájuk. Mégpedig az, hogy kettejüknek csak egy dedikált Korda-fotójuk volt. Mivel megcsonkítani nem akarták a képet (hogy mindkettőjüknek jusson egy kicsi), összeverekedtek. Erről egyébként az *Élet és Irodalom* számolt be (1983. február 18.). Hogy végül melyiküké lett a fotó, azt nem tudni, de végül is lényegtelen, hiszen az „eredeti” Klárikáé lett... A többi pedig már velünk élő történelem...

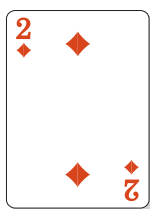
Gyuri és édesanyja

Gyuri, fiatalon

Korda György 1969-ben.
Forrás: Fortepan / Bauer Sándor

Az ifjú Korda

Korda György 1958-ban kezdte színpadi pályafutását. A mai fiatalok, sőt a mai ötvenesek el sem tudják képzelni, hogy mennyire más volt akkoriban az élet Magyarországon, mint ma. A Magyar Filmhíradó 1958 januárjában például így számolt be egy kitüntetési ünnepségről: „A Beloianisz Gyár egyes számú üzemében dolgozik Gula Józsefné. Méltán büszkéek rá munkatársai, a párt, amely nevelte, és amely nem is csalódott benne. A gyár kultúrtermében most ünnepségre jöttek össze. A nagy szovjet nép forró üdvözlét hozta Gromov elvtárs, a Szovjetunió magyarországi nagykövete.”

Csak az lepődhet meg ezen a negédes, ám mégis fenyegető hangulatú szövegen, aki nem tudja, hogy milyen időköt is éltek akkor a magyar emberek, alig az 56-os forradalom után. A börtönökben még ott sínylődtek a politikai foglyok, és Kádár elvtárs sem volt még akkor oly népszerű, amilyen később lett.

Na, de hogyan lehet ebben a közhangulatban vidám ifjú Korda György? Hogyan válhat népszerű művésszé, hogyan teheti túl magát a korlátokon, hogyan szórakozhat pihenőidejében, és egyáltalán: hogyan telnek a mindennapjai? Persze erre is – ahogyan minden másra – a tőle megszokott „kordás mosollyal” emlékezett...

Gyuri

– Tudod Zolikám, engem akkoriban nem olyan nagyon érdekelt a politika. Egyszerűen boldog akartam lenni. Akartam sikert, pénzt és persze lányokat magam mellé. Abban biztos voltam, hogy énekesként mindezt megkaphatom. A baj csak az volt, hogy annyira azért nem tudtam akkor még énekelni, amennyire kellett volna. Elmentem hát Vécsey Ernőhöz, hogy faragjon belőlem igazi énekest. Te emlékszel még rá? Hogy emlékeznél? Óriási pali volt.

Megszakítom itt kissé Gyurit, hogy méltassam a mestert, akitől oly sokat tanult. Vécsey Ernő 1910-ben született, és joggal nevezték csodagyereknek. Ezt igazolja az is, hogy tizenkét évesen már felvették a Zeneakadémiára. Még bőven tinédzser volt, amikor elvégezte, és útnak indult. Na, nem a Haller utcába ment tejért, hanem Európa sok országába és Ázsiába. 1933-ban, huszonhárom évesen tért vissza Magyarországra, hogy megjárja a legmagasabb és a legmélyebb pontokat. Éppúgy zongorázott rádióstúdiókban, ahogyan füstös kocsmákban. 1947-től oktatott a Hivatásos Zenészek Zeneiskolájában. Mindeközben dalokat is szerzett, amelyek közül nem egy a kor slágere lett (*Én mindig Pestről álmodom, Nem tagadom, Békaszerenád*). Zenés vígjátékait imádták a maguk korában. Nekünk sokat már nem mondanak ezek a címek: *A jégeső nem akadály, Az asszony többet keres* vagy éppen a *Legfeljebb elvállunk*, de az ötvenes-hatvanas

években majd mindenki ismerte ezeket a darabokat. No, ehhez a Vécsey Ernőhöz ment el tanulni Gyuri.

Gyuri

– Olyan két-három hónapja voltam már a diákja, amikor azt mondta nekem:

– Nézze Gyuri, én beprotezsálom magát az ORI (Országos Rendező Iroda) egyik műsorába. Az lesz a címe, hogy *Kit hozott a Mikulás?*

Gondolhatod, hogy mennyire izgultam. Pláne, amikor megtudtam, hogy egy nagyon jó külföldi dalt kell énekelnem. A címe: *Volare*. Ezt szerintem még te is ismered...

(A lelkes hallgatóság, vagyis Marci, a kiadó vezetője, és Zoli, a jegyzetelő ember sűrűn bólogatnak. Igen-igen, ismerjük a dalt.)

– Na, örülök, hogy tudjátok miről van szó. A *Volare* amúgy eredetiben az 1958-as Eurovíziós Dalfesztivál egyik legnagyobb slágere volt, amit Domenico Modugno énekelt. Azóta persze már a világon mindenki előadta, de akkor én az elsők között voltam.

Azt hiszem, hogy Gyurinak jól választottak dalt. Elég pár sort idézni a *Volare* magyar szövegéből, hogy rádöbbenjünk: ez bizony már az a szöveg, amely neki való. Az a stílus, amely évtizedek óta állandó kísérője, és amely vélhetően már az is marad. Íme:

*Állok a parkban, és csábít a csillagos ég.
Érzem a számon a reszkető ajkad ízét.
Nézem az égen a cinkosan kémlelő holdat.
Jó veled járni és várni, hogy mit hoz a holnap.
Volare oooh.*

Az interneten Domenico Modugno és Korda György előadásában is meghallgatható a dal. Aki meg is hallgatja ezeket, az rögtön látja, hogy Gyuri nem akarta szolgai módon másolni a nagy olasz kolléga előadásmódját. Ő „beletette a Kordát”. Talán ezért is lett rövid idő alatt itthon is siker a *Volare*.

Gyuri

– Arra emlékszem, hogy Balassa Tamás és zenekara kísért. Óriási sikerem volt, többször is elő kellett adnom a dalt. Na mondom, Gyuri: befutottál. Hazamentem, és vártam a nagy felkéréseket. Azután tovább vártam. Meg egy kicsit még tovább. De a világon semmilyen felkérés nem jött, leszámítva azt a bizonyos dorogi szilveszteri bulit, amiről már meséltem nektek. Akkor jöttem rá, hogy ez a pálya azért nem is annyira könnyű, amennyire én azt elképzeltem. Közben eszembe jutott még valami arról a szilveszteri partiról. Drága szüleimnek volt egy dögös bőrpöndje, a dorogi utazás előtt abba pakoltam bele a ruháimat. Felülre az érettségi öltönyömet. Ha jól emlékszem, másik nem is nagyon volt még akkor.

Azóta persze nagyot változott a helyzet. Gyurit öltöny nélkül csak kevesen láthatják. Annyira hozzátartozik ez a viselet, hogy el sem tudná képzelni, hogy másban lépjen a színpadra. Egyszer pont akkor jártam náluk, amikor felkereste őt a szabója. No, nem fogadott mester volt ő, aki Gyuri megrendelésére varrt, nem. Ő egy rajongó, aki tudja, hogy az énekes szereti ezt a ruhadarabot. És hogy kifejezze a nagyrabecsülését, minden évben készít egy új öltönyt Kordának. Természetesen egy fillért nem fogad el cserébe. Ezzel hálálja meg azt a rengeteg boldog pillanatot, amit Korda György és Balázs Klári dalai szereztek neki. Erről még mesélek a későbbiekben.

– Szóval Dorog után vártam egy darabig, majd amikor meguntam a tétlenséget, újra elmentem Vécsey Ernőhöz, hogy segítsen bejutni a rádióba. Na, ott azután tényleg profik közé kerültem. A beszédtanárom Romhányi József volt. Igen, a rímhányó. Elképesztően aranyos és szerethető ember volt. Ráadásul csodálatosan tanított. A korrepetitorom Balassa P. Tamás volt. Nagyszerű zongorista. A színpadmester pedig a kor egyik legkiválóbb színésze, Horváth Tivadar. Szóval tanultam énekelni, mozogni, beszélni, mindent. Állítom, hogy ha ott és akkor nincsenek ilyen tanáraink és nincs akkora szorgalmam, akkor már régen nem lennék a pályán. Hogy el ne feledjem: diáktársam volt a későbbi sztárszínésznő, Felföldi Anikó is.

A riporter itt közbekérdez:

– Jó csaj volt?

– Zolikám, hát én arra már nem emlékszem, de biztosan, ha megmaradt bennem, hogy együtt tanultunk.

Mindezt persze olyan hamiskás mosollyal mondja Gyuri, hogy abból pontosan tudom: nagyon is emlékszik Felföldi Anikóra. A nosztalgikus pillanat nem tart sokáig, megcsörren Gyuri telefonja. Valamilyen fellépésre hívják. A vonal túlsó végén egy vidéki művelődési ház munkatársa. Sokat beszél, nyilván igazul, hogy Kordát hívhatja kis településére. Gyuri nagyon türelmes, kedvesen válaszolgat, és közben kérdően néz Klárikára. Ahogy látom, kettejük közül az asszony a szervező, kis laptopján nézegeti a Google-naptárat, amely alaposan tele van írva hónapokkal előre programokkal. Gondolkodik kicsit, hogy befér-e nekik az adott nap, végül némán bólint Gyuri felé. Az üzlet a művelődési ház munkatársa és a Korda házaspár között

villámgyorsan megkötötték... Nagy nap lesz az a kisváros életében, amikor előben hallhatják a *Repteret* vagy Korda valamelyik nagy olasz slágerét. Aprópó, olasz slágerek...

Gyuri

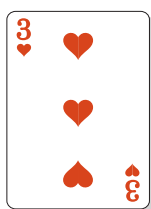
– Nem futottam be azonnal. Lépcsőről lépcsőre haladtam az ismertség felé. Nagyon sokat jelentettek ezen az úton az olasz slágerek. Pontosabban azok magyarítása. Ezekkel tudtam először kitűnni. Hogy miért? Mert az olasz dalokat nem elég elmotyogni, azokhoz hang kell. Pontosabban: azokhoz olyan hang kell, amely jól áll ezekhez a dalokhoz. És az én hangom szerencsére, meg nyilván a tanulásnak köszönhetőn, ilyen volt. Faltam az olasz előadókat. Gianni Morandi, Adriano Celentano, Peppino Di Capri és a többiek, mind a kedvenceim voltak. Máig azt gondolom, hogy nélkülük a könnyűzene nem tartana ott, ahol tart. Én meg arra gondoltam, hogy amit ezek az urak tudnak, azt miért ne tudhatná Korda György?

Korda György 1971-ben.

Forrás: Fortepan / Szalay Zoltán

Az ifjú zshivány...

Korda György zenei szárnybontogatása idején a legnagyobb magyar sztár Németh Lehel volt. Olyan örökzöldeket énekelt, mint a *Nekem a Balaton a Riviéra*, vagy a *Reszket a hold a tó vizén*. Ezeket időnként ma is hallhatjuk a rádiókban, vagy tűnnek fel filmekben. De ugyanez igaz a többi slágerére: *Zsebkendődre köss egy csomót*, *Fogj egy sétatálcát*... Az ifjú Korda az elején még nem volt annyira népszerű, mint Németh Lehel, de arra hamar rájött, hogyan élhet (vagy élhet vissza) más népszerűségével.

Gyuri

– Azt hiszem, hogy zshivány voltam egy kicsit. No, ez nem azt jelenti, hogy törvényt szegtem volna, de nem mentem a szomszédba egy kis csibészességért. Azt tudni kell, hogy ekkoriban még nem volt televízió. Az emberek a rádióból ismerték a népszerű énekesek hangját. Történt egyszer, hogy éppen nem

nagyon volt pénzem. (Ilyen azért előfordult akkoriban.) Viszont megkívántam egy finom sütit. Bementem hát egy cukrászdába, és elkezdtem utánózni Németh Lehel hangját. Már nem tudom, hogy sikerült-e a csínytevés, de gondolom igen, mert megkaptam az ingyen sütit. Akkoriban amúgy már volt saját slágerem is, a *Mennyi szép lány él itt Pesten*. Nem állítom, hogy a világ legmélyebb mondanivalójú szerzeménye volt. Arról szólt, hogy mehetsz bárhová a világon, a legszebb nők a magyar fővárosban élnek. Amúgy ebben sok igazság van. Fogalmam sincs, hogy nekem például megvan-e még itthon ez a dal, de azt tudom, hogy a világhálón meghallgatható.

Rákerestem, és Gyurinak igaza volt: tényleg meghallgatható a dal. Ullmann Ottó a zeneszerzője. (Unokája Ullmann Mónika színésznő.) A szöveget Hajnal István írta. Gyuri hangja pajkosan ifjú, nyilván más, mint ma, de! A hanghordozása pont ugyanolyan, mint ma, több mint hat évtizeddel később. Minden szót kimond, nem nyeli el sorok végét, és persze egyetlen hamis hang sincs: valahogy érezhető, hogy a fiatalember, aki énekel, nagy jövő előtt áll. A nagy jövő első állomása pedig egy éjszakai mulató. Pontosabban nem egy, hanem „az” éjszakai mulató.

Gyuri

– Bekerültem a Moulin Rouge műsorába. Akkoriban azért nem volt olyan éjszakai élet Budapesten, mint mostanában, szóval komoly helynek számított. Vicces volt amúgy ez is. Előtte ugyanis a Budagyöngyében énekeltem és táncoltam. Egyszer odajött hozzám a főnököm, és közölte, hogy mostantól partnerem is lesz. Nem is akárkí, egy híres táncosnő, vele fogok fellépni. Duettet éneklünk, táncolunk, és fel is kell majd emelnem a hölgyet. Eszembe nem jutott vitatkozni: ha emelnem

kell, hát emelek. Csak akkor riadtam meg, amikor bemutatták nekem a művésznőt. Az, hogy enyhén kopaszodott, még nem volt probléma. Ahogyan az sem, hogy szegénykém alulról verte a 150 centit. Az viszont határozottan aggasztott, hogy bizonyosan több volt 80 kilónál. Na mondom: lesz nekem nemulass, ha őt kell emelgetnem. Másnap atlétatrikóban és tornanadrágban mentem próbálni. A hölgy már ott pörgött, valamilyen balettes cucuban. Újra rájöttem, hogy kettőnk közül én nyomok kevesebbet a mázsán. Mindegy, azért megpróbáltam felemelni. Na, (elnézést a szóért) úgy rúgott tökön, hogy csillagokat láttam. Mondtam is a főnökömnek, hogy bocsánat, Bródy úr, de én sajnos alkalmatlan vagyok a művésznővel való közös koreográfira. Végül ezt a feladatot a karmesterünk vállalta, aki amúgy zseniálisan táncolt. Én meg énekeltem a színpad hátsó részében. Könnyen lehet, hogy ezzel együtt én jártam jobban. Pláne, hogy az egész nem tartott sokáig, átvittek ugyanis a Moulin Rouge színpadára. Na, az már egy másik világ volt.

Mielőtt Gyuri elmesélné az ottani élményeit, essen néhány szó erről a mulatóról. Azért is, mert ha van történelmi szórakozóhely a fővárosban, akkor ez az... 1894-ben, tehát még a millenniumi ünnepek előtt nyitották, Orfeum néven. Bár a tulajdonosok mindent megtettek, hogy kiszolgálják a vendégek igényeit (és minél jobban megkönnyítsék a pénztárcájukat), az Orfeum alig öt évvel később már csődbe is ment. Pedig egy csomó újítás volt a korabeli Somossy Orfeumban. A színpad előtt például nem széksorok álltak, hanem asztalok. Ezekre az előadás közben is lehetett italt rendelni. Voltak azután különszobák és szeparék is, amelyek ki tudja milyen célt szolgáltak. Az első csőd után számtalan néven működött tovább, de egyiken sem lett igazán sikeres. Még úgy sem, hogy 1928-ban fel-

A KORDA

lépett itt a kor egyik legnagyobb sztárja, Josephine Baker is. A harmincas években olyan nagyságok énekeltek és táncoltak itt, mint a Latabárok, Alfonzó vagy éppen Kiss Manyi. A második világháború után, az úgynevezett szocializmus idején a Moulin Rouge neve egy időre Vörös Malomra változott, de a hatalom így is gyanakodva figyelte ezt a „bűnfészket”, ahol a rothadó kapitalizmusból importált szórakozási formák voltak elérhetőek. Valamiért mégsem szüntették meg, így kerülhetett be ide előadóként az ifjú Korda.

Gyuri

– A nagyvilági életet adta nekünk az a hely. Csak egy fal választotta el az Operettől. Előadás után átjöttek a színészek, a táncosnők, elképesztő kulturális pezsgés volt a Malomban. Olyan dolgokhoz jutottunk itt, amiről korábban csak álmodtunk. A rossz magyar kapadohány helyett itt Marlborót meg Dunhillt szívhattunk. Ott volt az asztalon a whisky, amihez akkoriban szinte sehol sem lehetett hozzájutni. Mi voltunk az éjszakai élet királyai. De, ami ennél is fontosabb: ott voltak azok az emberek, akikre felnéztem. Rengetegszer találkoztam például Rátonyi Robival, aki általában elhozta a feleségét is. De ugyanígy tett Rodolfo, Alfonzó vagy éppen Fényes Szabolcs is. Ott tényleg a kultúra legnagyobbjaival futhattál össze. Ráadásul beszélgetni, sőt tegeződni is lehetett velük. A kortársaim is sűrűn jártak oda: Bodrogi Gyuszi, Garas Dezső. Csodálatos társaság volt, tele bohém emberekkel, akiknek én énekeltem. Fantasztikus bulik voltak, felejthetetlen emlék a mai napig az ott töltött időszak. Hogy mi van? Sztorit szeretnél? Már megint? Hát jó! Egy dolgot tudnod kell: nem sok pénzünk volt akkoriban. Volt viszont egy mecénásunk, Vili bácsi. Imádta a fiatal művészeket. Mi Zsákos Vilinek hívtuk, mert napközben zsákokat gyártott valahol. Állandóan az ő vendégei voltunk.

Meg voltunk győződve róla, hogy milliomos, különben aligha tudna ennyi pénzt költeni ránk. Azután egyszer elmentünk hozzá: kiderült, hogy az Üllői úton lakott, egy sötét udvari lukban. Fantasztikus pali volt.

Gyuri mosolyogva meséli a történeteket. Például azt, hogy a szórakozóhely bejáratától az Andrássy útig állt a sor. Órákat vártak az emberek, hogy bejussanak. Még akkor is, ha tudták, hogy néha akkor járnak jobban, ha nem jutnak be.

Gyuri

– Amerika volt ez nekünk is és a vendégeknek is. Nem véletlenül vágyott mindenki ide. Alig voltunk 56 után, a szovjet tankok még ott álltak az ország minden fontosabb pontján, a későbbi enyhülésnek nyoma sem volt. De ott, a Moulinben mindenki kicsit texasi polgárnak hitte magát. Na, ezzel azután sokan vissza is éltek. A pincérek például nemritkán kétszer adták el ugyanazt az asztalt. Weiss Miklósnak hívták a főpincért. Hatalmas figura volt. Egyszer az egyik beosztottja megtapsolta az előadásomat, Weiss meg azonnal ráförmedt:

– Maga itt nem tapsolja meg a művész urat, magának nem ez a dolga. Ha még egyszer előfordul, ki van rúgva.

De valahogy mégis éreztem, hogy kedvel engem, és vigyáz rám. Csak jóval később tudtam meg, hogy drága édesapámmal együtt voltak munkaszolgálatosok. Tudta, hogy kinek a fia vagyok, óvott hát engem sok mindentől.

És volt mitől. Mert az éjszaka már akkor sem volt a világ legbiztonságosabb helye. Drog ugyan nem volt, de alkohol, szerencsejáték, lányok igen. Akadt olyan kollégánk, aki nem tudott ellenállni a kísértésnek, és rosszul is járt. Az egyik énekesnőnk, Németh Marica, nem volt igazán jó énekes, viszont nagyon szép volt, és kiválóan táncolt. Szerették a vendégek. Az ő párja

volt egy Angelo nevű artista. Csak később tudtuk meg, hogy mással is foglalkozott. Egy betörőbanda fejeként tevékenykedett. Egyszer azután rajtakapták őket. A dolog nem ment simán, még tűzharcba is keveredtek a rendőrökkel a Kosztolányi Dezső téren, Angelo társa pedig lelőtt egy tisztet. A tárgyaláson azután mindent az artistára kentek, aki a legsúlyosabb ítéletet kapta: felakasztották. Amúgy nagyon szép férfi volt. Az volt az utolsó kívánsága, hogy a legszebb, kék öltönyében végezzék ki. Teljesítették a kérését.

Találtam egy cikket 1993-ból, a *Ring* újságból, amelyben Németh Marica elmesélte a szerzőnek, Martinkó Károlynak az utolsó találkozásuk történetét, már a síralomházban. Ezt nyilatkozta: „Angelo sírva borult a nyakamba, és olyan csókkal köszönt el tőlem, amelynek ízét azóta is a számban érzem. Akár az életemre is esküdni mernék arra, amit akkor a fülembé sügött. Azt mondta: hidd el drágám, nem az én lelkemen szárad Krammer Pál nyomozó főhadnagy élete. Ezért, ha lehajtott fejjel is, de félelem nélkül állhatok majd az Úr elé.”

Angelót másnap kivégezték, Németh Maricát pedig évekre börtönbe zárták, azzal a váddal, hogy orgazdaként benne volt a szerelme bandájában. Szóval, az éjszakai élet árnyoldalai akkor-tájt is megmutatkoztak, még ha ezekből Korda keveset is érzett. Ő boldog volt, hogy estéről estére felléphet a Vörös Malomban.

Gyuri

– A pincér ott nagyhatalom volt. Néha fontosabbak voltak a fellépőknél. Én akkoriban, kezdőként még egy helyen öltöztem a táncosokkal. Rengeteget tanultam tőlük. A legtöbben az Operettből jöttek át. Ott festették-púderozták magukat. Nekem meg fogalmam sem volt arról, hogy hogyan kell sminkelni. Irigykedve néztem őket. Majd amikor egyedül maradtam,

elkezdtem én is pacsmagolni magamat. Festettem az arcom, ahol értem. A lehető legügyetlenebb módon, persze. De nem ez volt a legnagyobb probléma, hanem az, hogy feltűnt nekik, hogy a kelletténél gyorsabban fogy a púder. Rájöttek, hogy én vagyok a tettes, és jól kitoltak velem. Éppen szilveszteri műsorra készültünk. Megvártam, amíg az összes táncos végez, és kimegy az öltözőből. Fogtam a púdert, és jól bekentem magam. Belenéztem a tükörbe, és döbbenten láttam, hogy vörös vagyok, mint a majom popója. Megpróbáltam lemosni a cuccot, de ahelyett, hogy eltűnt volna, szétfolyt. Még a fellépőruhám is összekente. Kiderült, hogy ezek a gazfickók vörös festéket kevertek a púderbe, mert tudták, hogy meg fogom dézsmálni. Nem emlékszem, hogy mi lett a sztori vége. Valahogy nyilván leadtam a műsort, de a sztori örökre bennem maradt. És nemcsak bennem. Az egyik táncossal találkoztam vagy 25 évvel később. Megörültünk egymásnak. Szervusz Gyuri, Szervusz Feri. Ölelkeztünk egy jót, majd röhögve megkérdezte:

– Azután Gyurikám, fested-e még magadat?

Komoly tanulópénz volt ez, azóta tudom, hogy másét elvenni nem szabad!

Bírod még a sztorikat? Mert van bőven. Elmesélek még egyet. Rodolfo és Alfonzó nagyon bírták egymást. Rengeteget léptek fel egy műsorban, a Malomban. Az egyik jelenetben Rodolfo egy nyers tojással csinálta a trükkjeit. Máig hallom a hangját, amint mondja: csak a kezemet figyeljék, mert csalog. Csakhogy az egyik este Alfonzó a nyers tojást kicserélte egy főtt tojásra. Az meg ugye másként viselkedett, így a trükk nem sikerült.

De ne aggódj, hamarosan jött a válasz. Alfonzó éppen egy tábornokot játszott egy jelenetben. A rádió akkori ügyelőjét Bán Zoltánnak hívták, aprócska, 150 centis ember volt. Na, ő játszotta a tábornok, vagyis Alfonzó szárnysegédjét. A szöveg-

könyv szerint a tisztnek melege volt, ezért a tisztiszolga, vagyis Bán Zoli legyezgette egy nagy törölközővel. Csakhogy Rodolfo titokban teleszórt a törölközőt liszttel. Az egész színpad olyan volt, mintha hirtelen havazni kezdett volna. Gondolhatod, hogy ennek láttán mekkora röhögés támadt a nézőtéren. Ez a két zseniális pacák folyton szórakozott. Imádtam őket.

Gyuri úgy emlékszik, hogy életében nem evett annyit, mint akkoriban. Végigdolgozta és szórakozta az éjszakáit, majd hazament. Akkor még nem volt saját lakása, a szüleivel élt. Kinyitotta a jégszekrényt, és megevett mindent, amit csak talált. Azután meg lefeküdt aludni. No persze, ez az életmód meghozta a nem várt eredményt.

Gyuri

– Elkezdtém hízni, mint a disznó. Komolyan. A helyzet csak akkor javult, amikor elköltöztem a drága szüleimtől, életem első saját lakásába. Persze, nem azért tettem ezt, hogy lefogyjak, hanem azért, mert apámék lakásába nem vihettem fel lányokat. A hölgyek viszont akkoriban már nagyon, de nagyon érdekelték. Mit tehettem volna? Felvittem őket a hegyekbe. Egyszer éppen akcióban voltam, amikor zörrent a bokor, szétnyílt. Megláttam egy pár rendőrcsizmát. Még az volt a szerencsém, hogy ismert a közeg. Meg is kérdezte:

– Mit csinálsz, Gyurikám?

Én meg dühömben, hogy félbe kellett szakítanom, amit csináltam, visszakérdeztem:

– Na, mit gondolsz, mit csinálok?

Ő meg nevetett egy jót, és továbbállt. Így megúsztam a közszemérem sértést. De ekkor döntöttem el, hogy nekem kell egy saját lakás. Szerencsémre a Magyar Rádió éppen akkor kapott egy házat a Bajza utcában. Garzonok voltak benne. Kicsi volt,

de én imádtam. Mégiscsak az volt az első olyan otthonom, ahol én lehettem az úr. Ha jól emlékszem, 1966-ot írtunk akkor, már nyolc éve híres énekes voltam, de még mindig nem gyűlt össze annyi pénzem, hogy ki tudjam fizetni azt a harmadik emeleti garzont. Jó, olyan nagyon nem is spóroltam. Ma azt mondanák rám, hogy bulihuligán voltam. Amit kerestem, azt el is vertem. Ellentétben a szüleimmel, akik minden fillérnek találtak jó helyet. Édesanyám pénztáros volt, tehát nem keregett túl sokat, de mégis mindig félre tudott tenni valamennyit. Ebből lett az én lakásom. Elképesztő bandába keveredtem. A negyediken, vagyis pont fölöttem lakott Ruttkai Éva és Latinovits Zoltán. A hatodikon Csűrös Karola és Horváth Ádám. Igazi művészház volt.

Azt azért tegyük hozzá, hogy Gyuri nem csak bohém volt. Rengeteget dolgozott már ekkor is. A Moulin Rouge-ról már esett szó. De énekelt még a Kamara Varietében, a Béke Szállóban, és még ki tudja, hány helyen. Sűrűn előfordult, hogy egy este 3-4 helyen is fellépett. Ő volt a fiatal, akit mindenki szeretett. Igaz, nem sokáig, merthogy megjelentek a kicsit fiatalabbak is.

Gyuri

– Ugye azt már mondtam, hogy előttem volt Németh Lehel és persze Vámosi János. Azután jöttem én, majd megjelent Koós János, meg Aradszky. Azután a *Táncdalfesztiválok* elindulásával egyre többen kerültek a pályára. Szécsi Pál, Máté Péter, majd pedig a zenekarok. Az Illés, az Omega, a Metro. Egyre nagyobb lett a konkurencia, de mivel nagy volt az igény is, megfértünk egymás mellett.

Klárka, az anyukája által kötött ruhában